



Záleží Vám na rodine?

Milí Vištuchania.

Možno sa prekvapíte, keď svoj príhovor začínam takouto otázkou. Možno si niektorí povedia, že už majú dosť tých rozporov v spoločnosti. Skusujú napätú atmosféru, mnoho kritických hlasov proti referendu, atmosféru ozajstného boja. Nieкто znechutene mávne rukou a povie - dajte mi už pokoj. Mám dosť starostí o rodinu, o to, aby sme prežili, aby som sa postaral o deti. Ja nechcem mať s politikou nič do činenia.

Tu však nejde o politiku, ale o rodinu. Ide o to, či aj budúce generácie vašich detí a vnukov budú jasne a jednoznačne vedieť, čo rodina je a čo rodina nie je ani nemôže byť.

V celom svete vidíme veľké úsilie nanovo definovať rodinu ako hocikaké spoločenstvo. Napríklad, aby sa raz aj o dvoch mužoch mohlo povedať, že oni dvaja medzi sebou uzavreli manželstvo.

Poviem vám osobnú skúsenosť, ktorá ukazuje, ako sa postupne mení verejná mienka.

Prišiel som do Vištuku ako váš farár 3. júla 2013. O niekoľko dní - na sviatok sv. Anny som slávil sv. omšu vonku pod lipami pred kaplnkou sv. Anny. V homílii som hovoril o rodine. V tých časoch sa začínalo hovoriť v Bratislave o dúhovom pochode, ktorý mal vyjadrovať hrdosť tých, ktorí sú homosexuálne orientovaní. Spomenul som aj myšlienku, že homosexuálny spôsob života, konanie takých skutkov, je proti Božiemu zákonu. Po svätej omši ku mne pristúpila pani v stredných rokoch a hovorí: „Pán farár, ďakujem vám za odvahu. Viete, som Slovenka, zo susednej dediny a žijem roky v Kanade. Tam by to kňaz nemohol takto verejne povedať.“

Čudoval som sa tomu, veď nehovorím zle. Ohlasujem Božie slovo.

Prešlo jeden a pol roka a u nás, na Slovensku sa vytvára dojem a silná verejná mienka, že kto nesúhlasí s manželstvom dvoch mužov alebo dvoch žien je netolerantný, nenávisťný, nedopraje im lásku a podobne

Na internete som zachytil správu, že v Lenxingtone sa pán Parker, otec dvoch detí, prišiel do školy sťažovať, že si neželá,



aby škola vychovávala jeho deti tak, že im bude hovoriť o homosexualite. Riaditeľ školy vyhlásil, že je tu sloboda. Je to podľa zákona a zavolať na otca policajtov.

Teda, je tam sloboda pre konanie homosexuálnych skutkov, možno o tom učiť deti, možno deformovať ich svedomie, ale nie je tam sloboda pre otca detí odmietnuť takúto výchovu v škole.

Čo môžeme urobiť my?

Môžeme pozdvihnúť svoj hlas. Referendum je na to veľká príležitosť. Nezostaňme sedieť doma. Nepovedzme, že sú aj dôležitejšie veci, ale prejavme svoje presvedčenie.

Práve vo štvrtok, keď som písal tento príhovor, Svätý Otec František sa pri sv. omši a po nej stretol s niekoľkými slovenskými kňazmi a laikmi, ktorí študujú v Ríme. Pápež sa živo zaujímal o situáciu na Slovensku. Keď Slováci hovorili o pripravovanom referende, pápež ocenil zápas o rodinu, povzbudil ich a povedal „odvahu“, v taliančine „corraggio“.

Áno, potrebujeme odvahu vstať a povedať, že stojíme na strane rodiny. Rodiny, podľa prirodzeného zákona a podľa Božieho plánu a tou rodinou je otec, matka a deti.

Povedzme našej spoločnosti, tým, ktorí ju spravujú, že rodičia sú prví a najviac zodpovední za výchovu svojich detí a nechcú pripustiť, aby v tak citlivej oblasti akou je sexualita a sexuálna výchova ich deťom nieкто presadzoval ideológiu gender (džender) a manželské zväzky medzi dvoma mužmi alebo dvoma ženami.

Vy starší, pamätáte ešte na ideológiu, ktorá v našej krajine bola proti Bohu i proti človeku?

Pýtam sa vás: Záleží vám na rodine?

Nemlčte! Hovorte! Hlasujte!

Žehná Vás Váš duchovný otec Ján Záhradník, farár

Kto v skrýši
Najvyššieho zotrvaš
a odpočívaš v tieni Pánovom,
tak hovor svojmu Bohu:
Záštita moja a môj útulok,
Môj Boh, v ktorého dúfam!

Lebo On vytrhne ťa
z pasce levovej
i z moru ničiaceho.
Peruťou svojou zakryje ťa
A pod krídlom ťa prichýli
a Jeho vernosť
ti bude dobrým štítom.

Postrachov nočných
nemusíš sa báť,
lež ani strely,
ktorá vo dne lieta.
Ani mora, čo pustoší,
nákazy, ktorá
poludním sa vlečie.
Po tvojom boku
nech ich padne tisíc,
desaťtisíc po tvojej pravici,
neboj sa, ku tebe to nepride!

Očami pozrieš, uvidíš,
ako Boh spláca ničomníkom.
No tvojou záštitou je Pán
a pri Ňom je tvoj útulok.
Nič zlého sa ti teda nepridá,
nepriblíži sa úder
k tvojmu stanu.

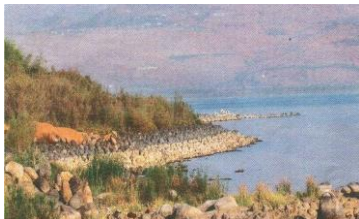
Lebo dá príkaz svojim anjelom,
aby ťa strážili
na všetkých cestách.
A oni na rukách ťa prenesú,
ak by ti nohu
poraniť mal kameň.
Po levoch budeš kráčať,
po zmijach,
prišliapneš levíča i draka.
Ale čo povie Hospodin ?

- Vyslobodím ho,
lebo sa ma drží,
ochránim ho,
že pozná moje meno.
Bude ma volať, vyslyším ho,
a pomôžem mu v trápení,
vyslobodím a slávu dám.
A obdarím ho dlhým životom
a božiu spásu uvidí.

Štvrtá kniha Zalmov. „Prebásnil Milan Rúfus“

Koho pozvem

Čo bolo najkrajšie na práci vysokoškolského pedagóga? Rôzne okamihy. Medzi tie nezabudnuteľné však patria pozvánky. Hovorím o rôznych mimoškolských výjazdoch, na ktoré ma moji študenti pozývali. Naučili sa zaklopať na dvere mojej izby a pokojne spustili: „Pôjdete si s nami posediť? Pozývame vás!“ „Samozrejme,“ odpovedal som s neskrývanou radosťou. A kým sa študenti stihli pozberať, už som bol pripravený. Podvečer, po pracovnom programe, sme sa stretli a len tak, bez akýchkoľvek oficiálnych, viedli sme neraz veľmi otvorené a pre život povzbudivé rozhovory. Na tieto okamihy sa naozaj nedá zabudnúť. Škoda len, že sa to pomaly vytráca. Dnes nie je v „móde“ stretávať sa s učiteľom a viesť debaty o živote. Všetky odpovede sú vraj na internete. Načo strácať čas? Chýba mi to a myslím, že aj im.



Práve tieto slová môjho bývalého farníka vo mne zarezovali pri čítaní dnešného evanjelia: Učiteľ Ježiš dnes k sebe povoláva apoštolov učeníkov. Tí neotálejú a ihneď reagujú na jeho pozvanie. Sú ochotní s ním „strácať čas“, načúvať mu, sledovať jeho prejavy, stretávať sa s ním osobne. Pozorne vnímajú, ako dokáže slová uvádzať do života. Snažia sa ho napodobniť a žiť jeho štýlom aj napriek tomu, že nie vždy je Ježiš verejne úspešný. Pravdaže, sú aj takí, ktorí od neho odchádzajú, lebo ich neoslovil, nepresvedčil, pohrdajú ním. Učeníci aj napriek tomu ostávajú naďalej s ním. Zažívajú jeho múdrosť a to, čo im odovzdáva - zadarmo a s radosťou - prevyšuje poznanie učiteľov tohto sveta.

Mať dobrého učiteľa a dobrú školu je dar. Rovnako to bolo aj v minulosti. Keď apoštol Pavol spomína svojho učiteľa Gamaliela, hneď mu to prináša istý rešpekt a vážnosť. Tak je to aj dnes. Keď niekto povie, že študoval na Oxforde, hneď spozornieme. Lenže na to, aby sme dostali poznanie, potrebujeme byť aktívni - chcieť viac ako iní. Keby som to mal vyjadriť slovami dnešného evanjelia, stojíme pred výzvou: „opustiť a ísť,“ premôcť svoju priemernosť. Doma, pri svojej „lodke“, totiž nedostaneme všetko to, čo nám Boh môže a najmä chce dať.

Ktorý učiteľmi dal najviac do života? Dostalo sa mu moje poďakovanie? Ktorou knihou alebo na ktorom mieste si prehlbujem svoje kresťanské poznanie? Osvojujem si odpovede a postoje Cirkvi k aktuálnym spoločenským témam?

Jozef Kozák

Katechéza birmovancov: Najbližšia katechéza birmovancov bude na prvý piatok - 6. februára.

Stretnutie rodičov prvoprijímajúcich detí: Bude o dva týždne - 8. februára - to je druhá nedeľa vo februári.

Upratovanie vianočnej výzdoby: V sobotu 31.1. o 9:00 hod prosím o pomoc viacerých dobrovoľníkov, ktorí by nám pomohli s upratovaním vianočných stromčekov.

Ako slepé kura k zrnú

V ten deň sa začalo veľké prenasledovanie cirkvi v Jeruzaleme a všetci sa okrem apoštolov rozprchlí po krajoch Judey a Samárie. Chodili a hlásali slovo (porov. Sk 8, 1b-4).

Ukameňovaním Štefana sa ten masaker neskončil, ale práve začal. Veriaci, obrátení z pohanstva - dnes by sme povedali „čerství konvertiti“ - z Jeruzalema emigrujú a pochopiteľne nemlčia. Obyvatelia judejského a samárijského kraja tak k evanjeliu prichádzajú „ako slepé kura k zrnú“. Bez prenasledovania, bez krviprelievania, bez zásluh.

Pane,

náš národ tiež kedysi prišiel k viere ako slepé kura k zrnú. Odpusť, že na to zabúda a dar viery si veľmi neváži. Aktívni kresťania sú dnes prehladanou a niekedy aj šikanovanou minoritou, ale masovým prenasledovaním sa to nazvať nedá. Vcelku je to pohoda, dobre sa zaspáva. Občas nás na chvíľku z pokoja vyruší správa, že ešte aj dnes, tu a teraz, niekto preliat krv pre vieru. Ďalšia informácia to veľmi skoro prehlúši, my sa zavrtáme do svojich zahŕňajúcich úkrytov a spíme ďalej. Pane, pre krv všetkých mučeníkov ťa prosím, prebuď náš národ zo zhubného spánku!

Marie Svatošová „Tykadlom Viery“

Sväté omše v 3. týždni cezročného obdobia - (B)

26.I. pondelok

17:00 *Za zdravie a Božiu pomoc*

27.I. utorok

17:00 *Za Ľ. Rudolfa Ševčíka (30 dní od smrti)*

28.I. streda

17:00 *Za rodiny*

29.I. štvrtok

17:00 *Na úmysel*

30.I. piatok

17:00 *Za Ľ. Gizelu*

31.I. sobota

08:00 *Za saleziánsku spoločnosť*

Upratovanie kostola č.d. 52 - 75

1.II. 4.nedeľa cezročného obdobia - (B)

08:00 *Za Ľ. Teréziu*

Lektori: **Vráblová M., Macáková E.**

10:00 *Za farníkov*

Lektori: **Polakovičová J., Polakovič P.**

14:00 *Posvätný ruženec, litánie a výmena ružencových tajomstiev*

Liturgický kalendár

26.I. pondelok **Sv. Timotej a Titus, biskupi**

27.I. utorok **Sv. Angela Merici, panna**

28.I. streda **Sv. Tomáš Akvinský, kňaz a učiteľ Cirkvi**

29.I. štvrtok **Sv. Valér, biskup**

30.I. piatok **Sv. Martina, panna a mučenica**

31.I. sobota **Sv. Ján Bosco, kňaz**

Zložité správanie osemnásťročnej

Ako mám ako matka zaobchádzať s osemnásťročnou dcérou, ktorá sa neúctivo, provokatívne, často agresívne správa voči nám rodičom a iným starším osobám? Akceptuje iba úzky okruh vrstovníkov a neprijíma nijaké napomínania za svoje správanie.

V opísanej situácii rodičia zbierajú v istom zmysle ovocie svojej výchovy. Netreba sa hnevať, ale urobiť si poriadne svedomie. Keby si otec a matka vybudovali s dieťaťom puto priateľstva v období jeho detstva a raného dospievania, bolo by nemožné, aby sa - v osemnástich rokoch - k nim správalo neúctivo, provokačne, agresívne. Ak sa mladé dievča takto správa k svojim rodičom, vzniká otázka: Akým spôsobom bolo vychované?

Keď rodičia v období detstva syna či dcéry uplatňujú predovšetkým donucovanie a psychický nátlak, hnev a vzdor nahromadený v dieťati sa v období dospievania vracia s veľkou silou. Keď je dieťa malé a rodičia majú nad ním úplnú prevahu, treba si uvedomiť, že táto situácia sa už onedlho zmení. Po období dospievania sú deti často fyzicky a psychicky silnejšie ako ich rodičia. Pri vychovávaní detí rodičia musia pamätať, že čas plynie veľmi rýchlo. Bumerang nátlaku, hnevu, nežičlivosti, násilia pri výchove mladého človeka sa vždy vracia k tomu, kto ho používa. Hnev rodí hnev. Násilie rodí násilie. Aj vo vzťahu dieťaťa s rodičmi.

Pamätám sa na rozhovor s istým otcom, ktorý sa žaloval na pohrdavý tón, s akým sa obracal na neho jeho osemnásťročný syn. „Chcel som sa porozprávať s mojím synom priateľsky ako muž s mužom,“ vyznal s bolesťou. „On sa však nechcel so mnou rozprávať. Začínal som rozhovor rôznym spôsobom. Dlhší čas som sa o to opätovne pokúšal. Jedného dňa mi povedal: ‚Mal si sa so mnou začať rozprávať, keď som bol mladší.‘, Tieto slová spôsobili otcovi bolesť, pretože pomenúvali trpkú pravdu. Odpovedal som mu viac-menej takto:

„Viete, synove slová sú tvrdé, ale pravdivé. Chlapec má pravdu. Ale nie je ešte všetko stratené. Syn má iba osemnásť rokov. Putá priateľstva možno ešte vybudovať, hoci teraz to bude oveľa ťažšie.“

Nie je možné rozprávať sa žičlivo a spokojne s osemnásťročným synom, ak s ním nehovoríme priateľsky, keď má päť, desať, pätnásť rokov. V období detstva, keď dieťa vzdoruje, môžeme mu povedať zvýšeným hlasom: „Vynes smeti - a bez rečí!“ V osemnástom roku života sa to už urobiť nedá. Zatiaľ čo desaťročný to poslušne urobí, osemnásťročný sa postaví na odpor.

Vráťme sa však k situácii predstavenej v otázke. Odpoveď nie je jednoduchá, pretože chýbajú širšie podrobnosti. V každom prípade, určite nie je vhodné používať metódu „oko za oko, zub za zub“, provokáciu za provokáciu, hnev za hnev agresiu za agresiu. Takáto metóda používaná dlhší čas vytvára totiž vzťahy priam patologické.

Rodičia, ktorí stoja pred podobným problémom, aký bol opísaný v otázke, by mali predovšetkým pozorne analyzovať svoje konanie, nájsť jeho silné i slabé stránky, priznať sa k chybám, ktoré urobili, a začať sa úprimne rozprávať tak medzi sebou, ako aj s vlastným dieťaťom. Treba vyjsť dieťaťu v ústrety. Usilovať sa prelomiť jeho vzdor a hnev. A hoci mladí dospievajúci ľudia demonštrujú svoju nezávislosť a voľnosť, v skutočnosti ešte veľmi potrebujú svojich rodičov; nielen ich peniaze, ale aj oporu, starostlivosť, pocit bezpečia.

Treba si uvedomiť aj to, že arogantné správanie osemnásťročnej voči svojim rodičom býva dnes často

posilňované skupinou mladých dospievajúcich rovesníkov, ktorí tiež nemajú dobré vzťahy s vlastnými rodičmi. Ku vzdoru voči rodičom podnecuje neraz aj bulvárna mládežnícka tlač, ktorá lichotí pasívite a egoizmu mladých, utvrdzuje ich v postoji vzdoru a hnevu: „Ak sa tvoji starí správajú takto a takto, ty im odpovedaj tak a tak...“ Vrstovníci a mládežnícka tlač, ktorá im pochlebuje, často ukazuje svet dospelých z najhoršej stránky.

Takže rodičov vzbúreného dievčaťa čaká ťažká práca, aby si získali jeho dôveru. Len dôvera Boha voči človeku je bezhraničná, pretože Boh je nekonečná láska. Na získanie ľudskej dôvery však - vrátane dôvery vlastných detí - treba popracovať žičlivým, otvoreným a zodpovedným prístupom k nim. Dôveru, podobne ako lásku, nemožno nikdy vyžadovať. Nikto nemá právo povedať: „Zaľúbil som sa do teba a musíš sa za mňa vydať!“ Nanič sú aj slová: „Som tvoja matka - otec a mám právo na tvoju dôveru.“

Z uvedených príkladov osemnásťročného dievčaťa a osemnásťročného chlapca jasne vyplýva, že hlavná príčina, pre ktorú sú mladí agresívni vo vzťahu voči dospelým, je nedostatočný vzťah k nim a málo dôvery voči nim. Rodičia musia veriť, že ich osemnásťročné dieťa je nielen vzbúrené, agresívne, necitlivé... Niekde hlbšie má aj trochu dobrej vôle a lepšie charakterové vlastnosti. Majú ich aj matka a otec. Pri budovaní vzťahu sa teda treba odvolať najprv na ne.

Józef Augustín, SJ „O láske, manželstve a rodine“

VZKRIESENIE JE VÍŤAZSTVO ŽIVOTA

Pán Ježiš aj nám adresuje slová: „Ja som vzkriesenie a život. Kto verí vo mňa, bude žiť, aj keď umrie. A nik, kto žije a verí vo mňa, neumrie naveky. Veríš tomu?“ (Jn 11, 25-27). Akú odpoveď dávame? Nie slovami - svojím životom! Svoju odpoveďou vyhrávame alebo prehrávame svoj život. Pán Ježiš je totiž Víťaz nad smrťou, Kráľ života! S ním je isté víťazstvo. Môžeme s ním síce trpieť, byť nepochopení, zosmiešňovaní, prenasledovaní, ale nemôžeme prehrať. Naším „víťazstvom“, ktoré premohlo svet, je naša viera“ (1 Jn 5, 4). V nej sme pozvaní žiť. Sme povolani nehanbiť sa za Pána Ježiša a jeho evanjelium. Život môže zdôvodniť iba vzkriesenie.

Možno ste videli film Čajka. V ňom mladá čajka objaví celkom nový spôsob života. Chce ho odovzdať aj druhým čajkám. Ich odpoveď? Vyženú ju spomedzi seba. Nato povie: Nebolí ma natoľko, že ma vyhánate, ale že nechcete nič vedieť o novom živote.

V mene čoho odmieta človek najkrajšiu pravdu života - Kristovo vzkriesenie? Čo krajšie možno zvestovať ako to, že raz budeme navždy s Pánom? Ak stratíme večný život, čím ho chceme nahradiť? Tvrdením, že nejestvuje? Alebo že o ňom nič nevieme? Ak niečo nepoznáme, to ešte neznamená, že to nejestvuje. A po zmŕtvychvstaní Pána Ježiša už nemôžeme povedať, že nič nevieme. Azda nechceme či odmiatame vedieť?!

Môj priateľ navštívil muža, ktorý bol ochmutý na jednu stranu dvanásť rokov. Iste si viete predstaviť, aký je to život. Muž bol zatrpknutý a nešťastný. A tak mu rozprával o Kristovom zmŕtvychvstaní, o novom živote. On iba zatrpklo povedal: Veď keby sa tomu dalo veriť! Je to taká ťažká veta. Človek, ktorý si nesie ťarchu života celé roky, by chcel uveriť v nový život. Ak je úprimný, musí priznať, že tak ťažko sa dá tomu veriť! Treba si však kľásť aj opačnú otázku: Čomu sa dá potom veriť? Je azda ľahšie veriť v smrť, nezmysel, zbytočnosť všetkého?

Bývalý sovietsky akademik Zubrov kedysi povedal svojim ateistickým poslucháčom: My všetci sme veriaci. Rozdiel je iba v tom, že ja verím v život a vy veríte v smrť. Je azda ľahšie veriť v smrť, nezmysel, nepravdu ako v život, pravdu, krásu, lásku? Čomu je ľahšie uveriť?

A tak sa aj náš Ježiš pýta: Veríš tomu, že ja som vzkriesenie a život? Čomu veríme?

Jozef Šuppa SJ „Sýtiť srdce i ducha“

MILUJEM ŤA

Na oslavu desiateho výročia svadby poslala manželka manželovi list do časopisu, ktorý rád čítaval:

„Vďaka ti, vďaka, láska moja. To, že som dnes žena, manželka a šťastná matka, je tvojou zásluhou. Vďaka, že mi dávaš pocítiť, že som stále a všade na svete pre teba jedinou ženou. Vďaka, že mi dávaš pocítiť, že som krásna. Vďaka, že mi dávaš pocítiť, že som dôležitá. Vďaka za tvoje láskyplné pohľady, keď sme medzi ľuďmi. Vďaka, za tvoje „milujem ťa“, ktorým ma zahŕňaš tu i tam, najmä keď to nečakám. Vďaka, že si. Vďaka za tie žiarivé roky lásky.“

Máme nesmiernu moc rozhodnúť o tom, či tí, čo žijú s nami, budú šťastní, alebo nešťastní. Zvyčajne na to stačí povedať, alebo zabudnúť povedať, jedno slovo: „Ďakujem“.

José Carlos Bermejo „Príbehy na uzdravenie duše“

Desatoro

Kritika a odklon

Desatoro bolo pre Izraelitov nielen smernicou života, ale hneď v prvom slove „radostnou zvesťou“ - evanjeliom.

Preto ho v Izraeli ani nenazývali „Desať prikázaní“, lež „Desať slov - Dekalóg“. Aj v kresťanstve bolo dlho samozrejmosťou, že Dekalóg je fundamentom sebauskutočňovania nového Božieho ľudu. V najnovších časoch sa toto presvedčenie stávalo viac a viac otáznym so zvláštnym výsledkom - mnohí príslušníci mladšej kresťanskej generácie neboli schopní Desatoro, Desať prikázav, už ani vypočítať. Uvádžali sa iné zoznamy kresťanských povinností - povinnosti „voči Bohu, voči sebe a voči bližným“ s množstvom podrobností. No priame Božie slovo sa tu niekedy rozplývalo. A o ľudskom slove mnohí diskutovali.

Desatoro? - Každý človek a každá generácia musia hľadať k nemu prístup z hľadiska nových a nových problémov a potrieb. Pred dvesto rokmi nejestvovali otázky genetického inžinierstva, klonovania či piluliek ako dnes. No prikázania obsahujú základný, nezmeniteľný a jasný Boží odkaz - ochrany života, úcty k životu, ochrany spoločnosti, ochrany sveta. Popri všetkých dnešných nerestiach, ktoré znetvorujú náš život a protirečia Desatoru, nedá sa povedať, že zmysel pre ľudskú dôstojnosť úplne vymizol z našej spoločnosti. Stále sú u nás ľudia, ktorí premýšľajú, a stále sú tu časopisy ochotné uverejňovať ich myšlienky, kritiky a postoje. Čítali sme mnohé kritiky nerestí. Čítali sme v literárnom časopise článok „O zvrátenosti (aj v reality šou)“ : „Zdanlivo bezbrehý životný štýl, ktorý nás obklopuje a nazvali ho postmodernou, sa so všetkou vážnosťou pokúša zrušiť akékoľvek hranice medzi tým, čo už nepatrí pred cudzie zraky, čo je iba moje alebo môjho úzkeho okruhu, čo

je slovom intímne a rýdzo súkromné. Postmoderna, ignorujúc doteraz platné etické normy, jednoducho olúpila spoločnosť o *Sociálny tmeľ* (R. Rorty) a posunula tak hranice zvrátenosti hlboko do nášho spôsobu života... Dnes prichodia terajšie hranice dobra i vkusu div nie ako predpekli ľudského správania... (V slovenskej verzii Vyvolených bolo možno vidieť vrchol nevkusu, a teda aj zvrátenosti vo chvíli, keď dievčina pod sprchou, iste na pokyn réžie, začala sa predvádzať...)... Pritom ako ľudia vieme, že etická a estetická norma ľudského správania je dostatočne čitateľná, ak už nie kričľavá: učiteľ nemôže prísť opitý medzi svojich žiakov na vyučovanie, otec neprizýva susedov či nebudaj svoje vlastné deti k istým veciam... Ak sa to deje, a v reality šou, či v iných podobných verejných produkciách sa to naozaj deje, je to zvrátenosť.“

Ak je Desatoro súhrnom podmienok, aby človek mohol zdravo a mravne žiť, každá iná norma pre takýto život je iba odvodením tohto zákona zákonov: Ži v úcte pred Bohom, lebo to je zárukou dodržiavania všetkých ostatných prikázaní, ži zdravo, t. j. striedom a s mierou a nedopúšťaj sa poškodzovania zdravia a života svojho ani zdravia a života blížneho, a to ani v takej sfére, akou je sociálny a pohlavný život. Niet divu, že v priebehu vekov sa vďaka tejto základnej zbierke zákonov dostali do zásad a predpisov pre život také skutočnosti ako manželské spolunažívanie, mravná rýdzosť, lebo sa na ne vzťahujú pojmy ako láska, vernosť, stud, alebo ich protiklady, nenávisť, nevera, sebaukájanie a iné. Či chceme, alebo nechceme, všetky spoločenské normy všetkých vekov vychádzali z tamtych premis, a porušovanie týchto noriem sa vždy sledovalo a postihovalo. Tu nešlo iba o náboženstvo (takmer všetky známe náboženstvá vyznávajú podobné normy), ale *doslovne* o zachovanie ľudského rodu, čo je napokon základným zmyslom života...

Ak niektorí pre zvyšovanie ekonomickej prosperity porušujú zásady ochrany životného prostredia, ktoré chránia zem pred predčasným zánikom, ničením vzduchu, vôd a otepľovaním, stíhajú ich sankcie. Ak však niektorí ľudia vo zvrátenej slobode, v honbe za ziskom, blahobytom a požívačnosťou rozvracajú verejnú morálku, iní ich v tých istých masmédiách znova pre zisk vyhlasujú za hrdinov, za hviezdy, za osobnosti a celebrity. Bez sankcií. Pritom títo ľudia surovo žmýkajú život požívačnosťou, žnú, kde nič nesiali, a nivočia spoločnosť i národ. Medzitým pribúda chorôb a Európa vymiera. Príroda a život sa nedajú oklamať. Existujú neprekročiteľné normy. Básnik si k tomu všetkému vzdychol:

„Druhých desať storočí sa končí
a svet hrdý stále nechce vedieť
to, že s Bohom nie sú žiadne žarty -
takže aj keď lúč sa usmeje mi,
keď aj z neho v hrudi spev sa budí,
spev aj úsmev pred zrodom mi zmŕza:
tak ma desia znaky tejto doby,
Desatoru vzdorujúcej desne.“ (V. Turčány)

A iný náš básnik ešte za čias ateizovania sa vyjadril:
„Ak nám teda naše telo povie, že etické normy mimo nás nie sú v poriadku, pýtajme sa svojho rozumu, prečo je to tak. Nemáme právo ponechať tieto signály bez povšimnutia. Či už proti nim niečo môžeme, alebo nie. Tie signály sú presné a nevymyslel ich nijaký šarlatán. Ľudstvo si na ne nažilo.“ (M. Rúrus)

Ján Chryzostom kardinál Korec „Sloboda ako dar-či záhuba?“

www.fara.sk/vistuk/

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku